

JAN URBAN

PRAGOCALYPSA

STRÁŽCI BRÁNY

FANTOM Práh

2020

Copyright © 2018 Jan Urban
Cover © Dominik Broniek

ISBN 978-80-7594-061-2

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Úplněk svítil na cestu. Ztichlou vesnici zalila světla tmavého maserati. Projelo kolem stromořadí a zastavilo těsně u neudržovaného fotbalového hřiště. Reflektory zhasly a motor ztichl. Přes zatemněná skla nemohl žádný kolemjdoucí zjistit, kdo je uvnitř. Touhle dobou byla beztak většina obyvatel buď u televize, nebo se veselila na druhém konci vesnice na místní diskotéce. Dveře se otevřely a z auta vystoupily dvě postavy. Jedna se opřela o nablýskanou kapotu a se zájmem se zadívala na charakteristickou siluetu zříceniny hradu před sebou. Druhá otevřela kufr a krátce v něm zalovila.

„Na Okoř je césta, jako žádná zé sta, vroubená je mrtvola-ma...“ zanotoval suše asi čtyřicetiletý štíhlý muž s nakrátko střiženými černými vlasy. Naposledy potáhl ze své camelky, teatrálně ji odcvrkl na zem do louže a sledoval, jak dodoutnává. Upnul si těsnou koženou vestu a odložil vypulírované sako. Vzápětí mu jeho kolega položil do ruky uspávací pušku, ukrytou pod dekou v kufru.

„Kolik střel?“

„Pět, ale jedna bude stačit. Koňská dávka.“

„U týchle kreatury si člověk nemůže bejt nikdy jistej. Kde je ted?“

Druhý muž se znatelně mladším hlasem a delšími hipísáckými vlasy si sundal černé brýle, přimhouřil oči a upřeně se zadíval na okořské trosky. „Nalevo pod věží. Skryl se v propadlém podzemí.“

„Skvěle. Počkej tady, Damiáne. Možná to bude chvíli trvat.“

„Hodně štěstí, Phobosi.“

Phobos uchopil pušku pevně do rukou a rázným, neohroženým

krokem se vydal k hradu. Zastavil se až u hradní brány. Nad cedulí s nápisem „zavřeno“ se jen pobaveně ušklíbl, vyšplhal na šikmou skálu a vlezl do hradu polorozbořeným oknem z východu. Ihned zamířil k věži. S výrazem postrádajícím jakýkoliv náznak strachu přistoupil k rozvalinám u úpatí věže a zadíval se dovnitř. V prostorách byla černota jak vystřižená z pekla. Phobos se posadil na kamenný výstupek, opřel si pušku o nohu a zapálil si další camelku.

„Tak podívej,“ začal přátelským tónem. „Vím, že tam seš, a vím, co seš zač. Už tři měsíce tě máme v intenzivním hledáčku...“

Z čertovské tmy se ozvalo hrubé zavrčení. Phobos položil prst na spoušť a potáhl z cigarety. „Mám pro tebe velice slušný návrh. Ale musíš mě teď dobře poslouchat a nezvučit. Tahle nabídka se už nemusí opakovat. Víím, že hluboko v podvědomí plně vnímáš, co ti teď říkám, tak nastraž uši dvojnásob. Vše, co řeknu, bude pravda. Nemám důvod ti lhát a přiznávám se, že tě chci živého.“

Vrčení se tentokrát změnilo jen v krátké odfrknutí.

„Už několik století existuje v Čechách jistý seskupení jménem Řád, který sdružuje, chrání a zaměstnává lidi, jako jsi ty. Lidi se schopnostmi, nebo řekněme i břemeny, co se vymykají normálu současného světa. Jestli jsi někdy viděl X-Meny nebo Batmana, tak zhruba něco takovýho. Jen si nepotrpíme na publicitu a přiteplený kostýmy. Ani vláda o nás neví. O Řádu vědí jen ti, co o něm mají vědět: jeho členové.“

Následné zavrčení znělo spíš jako posměšek.

„Nabízím ti v tomhle našem Řádu členství. Pokud přijmeš, zaručuji ti anonymitu, nadprůměrně placené zaměstnání, ochranu, ale především novou rodinu, když jsi tu svou v amoku před dvěma týdny pozabíjel...“

Rozzuřený řev se ozval těsně za kamenným obloukem. Měsíční světlo dopadlo na tvora přibližně dvakrát tak velkého jako člověk, celého porostlého dlouhými chlupy. Protáhlý vlčí obličej a nepřirozeně zahnuté končetiny s drápy dlouhými jeden palec Phobose nepřekvapily. Svalnatý vlkodlak se zářícíma jantarovými očima

se do něj zabodl pohledem naznačujícím, že je emociálně nestabilní obluda.

„Zahrál jsem na citlivou notu, co?“ podotkl chápavě Phobos. „Promiň, občas se mi to stává. Tak co, Kamile Bartošku, bytem Vysokoškolská 50 v pražském Suchdole? Chceš nový život bez opletaček se zákonem a stát se součástí většího týmu, kde tě bude každý respektovat?“

Vlkodlak roztáhl pařáty, vytasil drápy, ukázal čelisti plné žloutlých tesáků a značně zahřměl. Vlna vzduchu z páchnoucího chřtánu zhasla Phobosovi cigaretu.

„Beru to jako ano. Půjdeš se mnou dobrovolně?“

Proměněnému panu Bartoškovi zřejmě opět stoupl krevní tlak. Rozhodl se Phobose pořádně přátelsky obejmout. Vydral ze sebe zkázonosný řev a skočil. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že zůstal viset ve vzduchu. Jeho vlčí mozek nastalou situaci nepobíral ani v nejmenším. Vlkodlak se kolem sebe zmateně rozhlížel a promáchl nejdřív předními tlapami a pak i nohama. Vše nadarmo. Phobos si hodil pušku na rameno, znovu si zapálil a zadíval se na levitujícího vlkodlaka.

„Tohle bylo vůbec uctivé. Až budeš v Řádu, nebudeš si to moct dovolit. Jedna část našeho kodexu totiž říká: ‚Nikdo nevztáhne zbraň a nepoužije schopnost proti vlastním řadám‘. Ale chápu, že tě přemáhají zvířecí pudy. Na tom občas není nic špatného, zvláště pokud máš po ruce extra epesní samici, ale to teď není tvůj případ. Se mnou vyjebávat nebudeš.“

Vzduchem zasvištěly dvě střely zakončené tupým dopadem do svaloviny. Za chvíli k nim přibyla třetí. Pan Bartošek měl skutečně tuhý kořínek.

Damián, opřený o strom, cucal obroučku brýlí a se zaujetím sledoval jeden z nedalekých domů. Díky svým rentgenovým očím šmíroval souložící mladý pár a náramně si to užíval. Před chvílí přišli oba z diskotéky a šli rovnou na věc.

„Komunisti zasraný! Je těžkej jak kráva.“ Phobos za sebou na provaze táhl bezvládné vlčí tělo a vypadalo to, že je to pro něj kra-

pet nad limit. Damián mu pomohl dotáhnout proměněnce k autu a s vypětím všech sil ho vecpat na zadní sedadla. Maserati se povážlivě prohnulo, avšak vydrželo.

„Souhlasil?“ zeptal se s úsměvem Damián při kontrole pušky.

„Dobře jsme si pokecali, pan Bartošek je docela komunikativní. Hádám, že ani ty ses nenudil.“

„Vyrušil jsi mě v nejlepším.“

„Prasáku,“ zašklebil se Phobos pobaveně, otřel si o trávu ruce, mastné od vlkodlačí srsti, a vytáhl mobil. Stiskl tlačítko rychlého vytáčení a pokynul Damiánovi, aby si sedl za volant. Telefon nevyzváněl dlouho.

„Tomši, tady Phobos. Připravte nám nějakou vyztuženou klíčku. Vezeme vám dárek.“

Bez rozloučení zaklapl moderní vymoženost a usedl do auta. „Zpátky do Skryše.“

KAPITOLA I

Říkám to pořád. Poker byl a vždycky bude jen o kartách. Jakmile máte v ruce dvě karty, obě nižší než vaše IQ, nemá cenu hrát. Většinou. Pokud ovšem nejste životním nihilistou a nebaví vás hrát vabank. A když už chcete blafovat, musíte všechno vsadit na, jak s oblibou zpívala Lady Baba, pokerface. Osobně bych svému kamennému výrazu věřil, ale dva soupeři soupli všechny svoje zbývající žetony do banku a trochu mi tím vypálili rybník. Kdyby mou myšlenku slyšel Jakub Krčín z Jelčan, asi by se přinejmenším pousmál. Znal jsem ho. Sympaťák. Měl trochu jiný talent než já.

„Trochu ses nám odházal,“ podotkl se škodolibým úsměvem soupeř, co před chvílí poslal svoje dvě desítky do dvou králů a měl to štěstí, že mu na poslední kartu přišla třetí. Jeho plešatější temeno, košile od Hugo Bosse a čadící cigareta napovídaly, že si sem přišel nahonit ego.

„Stane se,“ utrousil jsem a pocítil zvláštní pnutí vzadu v týle. Jestli se mu podaří rozhodit mi tep, tak za sebe neručím a ta rakovinová tyčinka bude jeho poslední. A možná i všech ostatních.

„Mně to nevadí. Klidně to zahod' třeba všechno.“

Dráždít kobru bosou nohou by si netroufl ani Ježíš. Zvlášť když má kobra u kotníku skrytou malou devítimilimetrovku. Jsem docela rád, že už mě tu znají a potřetí za sebou mě nekontrolovali dektorem kovu. Ale pokud bude tenhle potížišta tlačit na pilu dál, nebude bouchačky třeba. Přijde něco horšího. Jako ostatně vždycky, když mi rupnou nervy. Varoval bych ho, ale vysmál by se mi. Nemá ani potuchy o tom, kdo jsem.

Je pravda, že kdybych zavolal Phobosovi, že si chci zajít někam zahrát, nejspíš by mě odkázal na Kláru, nejlepší dealerku po-

keru a blackjacku v této galaxii a možná i v těch několika přílehlých. S ní bych šel na jistotu a nepokoušel štěstí jinde. U Kláry by vše samozřejmě bylo domluvené, přece jen je členkou Řádu jako já. Klára ale bohužel často bývala mimo republiku, velmi často právě v Las Vegas, a vydělávala pro Řád peníze. Nikdo to s kartama neumí tak, jako ona. Dokáže vám přihrát esa do ruky třeba dvakrát za sebou. Víckrát ne, to už by bylo šéfům kasin podezřelý. Každopádně Copperfield je oproti její piraní dravosti úplná mřenka.

Další možnost, jak skoro jistě přijít v pokeru k penězům, je nechat si od našeho řádového astrologa Mantise vypočítat nejvhodnější hvězdnou konjunkci. Každý by mě s tvrzením, že hvězdy nám připravují budoucnost, poslal k buckům, ale Mantis alespoň mě osobně zatím ještě vyloženě nezklamal. Většinou mi poví něco ve stylu „dnes jdi do toho a toho kasina ke stolu číslo 7, sedadlo 2“. Když je člověk šikovný a skutečně si tam sedne, nemusí chodit do práce. Mantis si od každého bere provizi dvacet procent, ale i tak se to vyplatí. Něco na těch vzdálených svítících tečkách na obloze bude.

„Zvyšuju na patnáct tisíc,“ zaznělo od upoceného zrzka po mé levici. Trochu jsem se zasníl, odmyslel si štiplavý pach jeho potu a došlo mi, že toho v ruce moc nemá. Kdyby věděl, že mojí schopností je silná intuice spojená s vycítěním negativní a pozitivní energie, skapal by jak rampouch.

Podíval jsem se na svoje karty a vzpomněl si na Kláru. Z ruky se na mě smála dvě esa. Tohle se prostě nedalo zahodit. Sebejistě jsem uchopil své zbylé žetony a frknul je do banku. Dvě oběti se chytily a dorovnaly. Dealer dal pokyn k odhalení karet. Zrzek se projevil jako docela perspektivní soupeř. Vyrukoval s párem šesťek a upravený cizinec středního věku mluvící arabštinou ukázal krále a královnu. Jo, tohle určitě vytočím. Proč si nezahrát, přece žiju jen jednou. I když to trvá už přes čtyři sta padesát let.

Vyšel jsem z Ambassadoru na Václavák a přemýšlel, kde bych si na toho parchanta počíhal. Můj upřímný šok ze dvou es přebil ještě větší šok z jeho pokeru šestek. Pravděpodobnost, že mu to přijde na stůl, měl kolem půl procenta. Pravděpodobnost, že mu rozbiju hubu, byla sto pět procent!

Nakonec jsem musel uznat, že Saturn s Neptunem byly tentokrát na jeho straně, holomci. Měl jsem se pojistit a zeptat se Mantise, kde mi to dnes půjde líp. Intuice zklamala. A to jsem si myslel, že ji mám vytrénovanou. Za těch několik století už by se nemusela takhle šeredně mýlit. Kdybych nebyl členem Řádu, asi bych mu trochu pocuchal kosti, ale kodex se holt musí dodržovat. Zatím jsem ho neporušil natolik hrubě, aby mě vyloučili. Vlastně ani nevím, jestli vůbec kdy někoho vyloučili. Pokud jo, udělali to potajmu a po svém, a detaily znát nechci. Řád funguje v absolutním utajení od svého založení roku 1594 a pochybuji, že by vyloučený člen zůstal úplně exkomunikován a bez povšimnutí. Minimálně by byl hlídáný o stupeň ostřeji než americký prezident. O to by se Tizian postaral.

Koupil jsem si staročeské trdlo, politoval nevydařený začátek večera a zapřemýšlel, kde strávím zbytek noci. Chtělo to pořádný povyražení.

Jak jsem se tak proplétal Starým Městem ke svému cíli, vzpomínal jsem, jak to vypadalo kdysi. Je zvláštní pocit chodit těmito místy už tak dlouho a vidět, jak se okolí během necelého půltisíciletí převléká do nového hávu. Musím uznat, že alespoň některé části historického centra si své kouzlo zachovaly dodnes – úzké a klikaté uličky, malá náměstí, podchody, dvorky... Násilníků, ožungrů a cizích uzurpátorů je tu taky stále přebytek. Ach, ta stovežatá matička Praha. Vlastně by se hodilo připomenout, že těch věží je ve skutečnosti mnohem víc, 476. Dvakrát jsem je kdysi počítal. Tehdy byla fakt velká nuda.

Minul jsem několik černochů lákajících do podniků pochybné pověsti a nechápal, kde jsou přes den. Evidentně se rojí jen v noci.

Po příchodu k nábřeží jsem se opřel o zábradlí a kochal se pohledem na osvětlené Hradčany. V takovou chvíli si uvědomíte, že se tu přece jen něco nezměnilo. Něco, co tu bude věčně. Přínejmenším do Apokalypsy. *Genius loci*.

Karlovy lázně. Dnes tam bude zvlášť narváno. Nejprofláklejší pražská diskotéka, kam povinně musí zajít každý cizinec, co kdy vkročil na českou půdu. Samozřejmě tam chodí i Češi – nejčastěji to jsou zlatokopky, dealeri drog, nevyzrálí pubescenti a holky pro všechno. Já patřím do skupiny stálých návštěvníků. Problém je, že tady mě sice taky znají, ale na píseček jsme spolu nechodili, takže detektor kovů by tentokrát mohl zradit. Intuice mi říkala, že tak nízko s tím pípátkem snad nesjede. Konečně na mě došla řada a já přistoupil k jednomu z místních vyhazovačů. Černé triko s logem diskotéky se viditelně lepilo na tělo napumpované steroidy a holá lebka s nepřijemným výrazem v očích ve mně budila dojem, že jsem na srazu fanoušků Daniela Landy. Jak jsem předpokládal, vepřová hlava vynechala kotníky a bez pohnutí brvy mě vpustila dovnitř. Jakmile jsem vstoupil do té svatyně nezávazného sexu, doslova ze všech stran se vyvalila hudba. Kdybych měl v krvi jen o pár promile alkoholu víc, začnu se taky kroutit s ostatními otroky rytmů, nehledě na svou důstojnost a pud sebezáchovy.

Vystoupal jsem po schodech do patra, kde zrovna vyhrávaly hity osmdesátých a devadesátých let, a objednal si Sex na pláži. Bohužel tekutý a za kilo a nějaký drobný. V pozlacených klecích v rozích místnosti se vlnilo několik servírek z blízkých hospod nebo studentek, co si takhle přivydělávaly na živobytí. Jinde jim nikdo nedá tolik merglí za to, že ukážou zadek. V barové místnosti se mnou byly snad všechny možné sorty lidí, jaké si jen kosmopolitní fajšmekr může přát. A jelikož já nejsem žádný milovník přicestovalých zbohatlíků, vzal jsem si svůj koktejl a vstoupil na parket. Několik mladých holek jižanského typu, zřejmě Španělek, tam křepčilo jak o život. Zrovna vyhrávala Baltimora od Tarzan Boys. Aha, to dávalo smysl.

„Prosím tě, nevíš, kolik je hodin?“ zeptala se mě přiopilým hla-

sem sotva osmnáctiletá holka, co byla víc nahá než oblečená a tak trochu mi připomínala chytrou horákyni. Než jsem jí stačil odpovědět, že už nejspíš měla být touhle dobou dávno doma, přiklusal k ní pravděpodobně její o pár let starší přítel a chytl slečinku v podpaží ve snaze udržet ji na nohou.

„Omlouvám se, trochu přebrala.“ S těmito slovy ji odtáhl ven.

Míhalo se kolem mě tolik ženské krásy v rozpuku, že mě náhlý nával negativní energie skoro povalil na zem. Okamžitě jsem zbystril, upil ze svého Sexu a rozhlédl se kolem. Nikde nic podezřelého. Zkusil jsem zaměřit zdroj oné znepokojující síly, ale něco mě blokovalo.

A vtom jsem ji zahlédl. Věděl jsem, že je to ona, i když byla rozostřená poblázněnými stroboskopy. Jistí rozumbradové tomu říkají schopnost, já to nazývám intuicí. Zrovna si užívala zaslouženého volna a balila nějakýho kravaťáka. Slyšel jsem, že ji Řád nedávno poslal přesvědčit někoho z vyšších kruhů, aby se nezabýval incidentem, který by mohl odhalit existenci našeho uskupení. To by nebyla ona, aby netrávila každý večer někde na pařbě v centru. Měla na sobě černé přiléhavé triko a echt minisukni stejné barvy s krajkou a motivem pavoučích sítí. Podvazky, které končily kousek pod zadečkem, jenž zpod sukně vesele vykukoval, byly taktéž krajkované.

„Ahoj... Jájo,“ oslovil jsem ji jejím civilním jménem před elegantním, asi třicetiletým cápkem s udržovanou bradkou. V Řádu se totiž oslovujeme výhradně přezdívkami. Z bezpečnostních i osobních důvodů.

Podívala se na mě se znatelným překvapením, stáhla pěstěné ruce z chlapových ramen a věnovala mi přátelský úsměv.

„Vyvyane... co tady hledáš?“

„To samé, co každý svobodný muž. Smysl života.“

„Hm, podívej se pod stůl, možná se tam zakutálel.“

Jája byla vždycky srandistka. „Haha, to bylo dobrý. Představíš nás?“

„Ale jistě,“ neváhala ani sekundu štíhlá černo vlasá dívka.

„Vyvyane, tohle je Matěj. Matěji, to je Vyvyan.“

„Moc mě těší,“ usmál se Matěj. No jasně, ty Matěji. Určitě tě strašně těší, že ti nějaký cizí opičák překazil tokání.

„Mě taky.“

„Matěj je copywriter. Pracuje v reklamce a nefláká se jako ty,“ řekla Jája a vrhla po Matějovi pohled tak vilný, že kdyby byl gay, bude bez mrknutí oka přeorientován. Tohle dělala často. Alespoň vždy, když jsem na ni někde narazil. „Můžu s tebou chvíli mluvit?“

V okamžiku, kdy Jája oznámila Matějovi, že se k němu hned vrátí, mě opět charakteristický pocit v týlu varoval, že je něco špatně.

„Co se děje? Víš, že spolu nemáme komunikovat na veřejnosti!“ odsekla.

„Ale jo, trochu můžeme,“ opravil jsem Jáju a zakýval jí ukazovákem před očima. „Jen chci, aby sis dávala pozor. Cítím tu dost prapodivný síly. Je to něco... zvláštního.“

Zrovna začal hrát Billy Idol a Dancing With Myself.

Odevzdaně obrátila oči v sloup a otočila se k čekajícímu Matějovi, čímž jsem si mohl plně vychutnat její malý nos ve tvaru skokánku. Prostě lábuž. „Nakolik bys to nebezpečí kvalifikoval na stupnici jedna až deset?“

„Šest celých devadesát devět,“ odvětil jsem sarkasticky.

Opět mě obdarovala jedním ze svých líbezných úsměvů, pod kterým by roztál i ten nejtvrďší ledovec. „Postarám se o sebe, neboj. Jsem přece Černá vdova.“

S těmito slovy přicupitala ke svému panu copywriterovi a přitulila se k němu jako dítě k plyšovému měďovi. Věřil jsem jí to. Jájinou schopností bylo, že se do ní zamiloval kdokoliv, na koho si ukázala. Přirozeně to platilo jen na muže. Řád jí většinou posílal, za kým bylo třeba, a ona urovnávala, případně likvidovala vzniklé spory jednou provždy. Ale to jen výjimečně – když použila mrazivý polibek smrti. To se zatím stalo jen párkrát a údajně to pokaždé bylo třeba.

Spolkl jsem poslední kapky Sexu a obrátil se k tanečnímu parketu. Ucítil jsem odtamtud něco, co mě nenechávalo klidným. Ale stejně rychle, jak to přišlo, to zase odeznělo. Rozhodl jsem se

taky si nabrknout nějaké to dvounohé potěšení opačného pohlaví. Jedno z nich stálo opřené u zakrytého okna a posmutněle sledovalo hemžící se parket. Všiml jsem si, že podobný záměr měla i dvojice kluků, co si to k ní šinuli od záchodů. Intuice mi napovídala, že bych se mohl trochu pobavit.

Dívka byla z obou kluků viditelně vykolejená a jen se zmateně usmívala, když ji oslovili.

„Ahoj, já jsem Žito Bouchač a tady kámoš je Emsí Kanec.“

„A občanky máte, hoši?“ vložil jsem se do rozhovoru. Moje postava, která je přesahovala nejméně o patnáct centimetrů, mohla být pravděpodobně jedním z důvodů, proč se na mě oba opovržlivě podívali a ustoupili dál, k další ovcí oddělené od stáda. Dívka mlčela. Kmitala očima ze mě na parket. Evidentně byla nervózní jak panna. Nadhodil jsem konverzačku.

„Víš, na těchto místech býval kdysi dávno mlýn, a právě tady, jak stojíš, údajně odnesl čert mlynáře do pekla.“

Dívka se omluvila, že musí nutně na záchod, a odešla. Sakra, na tohle se dneska už nedá balit. Ale dřív na to děvečky docela letěly. Doba je holt jiná.

Další příval negativních pocitů mne probral z letargie. Billy Idol byl právě v nejlepším, když vtom jsem skrz rozpothybovanou masu těl na parketu zahlédl nehybně stojícího člověka, jak na mne upřeně zírá ode dveří. Bohužel mi výhled na okamžik zaclonil nějaký zvláště rozjuchaný mladý cizinec, a když opět uhnul, divná postava byla pryč. Ačkoliv se mi to nezdálo nezbytné, měl jsem v popisu práce hlásit jakýkoliv výkyv negativní energie. Nedávno díky tomuto upozornění Řád narazil na stopu vlkodlaka, co zabíjel na severu Prahy. Nahmatal jsem tedy v kapse svého dlouhého kabátu telefon a zamířil ven. Když jsem se u východu z místnosti tlačil skrz příval nových návštěvníků, ucítil jsem nejen další vlnu napětí v týle, ale i otisk pětačtyřicítkové hlavně o několik palců níž na zádech.

„Don't fuckin' move!“ šeptl mi kdosi do ucha lámanou angličtinou s odporným skopčáckým přízvukem. Odhadoval bych ho na takové Šlesvicko-Holštýnsko. I když soudě podle tvýho

chování jsi právě přišel o práci v Buchenwaldu, co, milej zlatej německej?

Tlačil se na mě, jako by mě chtěl ojetat ještě na schodech, ale to bylo zřejmě proto, že nechtěl svou bouchačku vystavovat na odív. Bylo mi jasné, že původce toho všeho energetického mumraje mi stojí za zády a nejspíš nebude váhat vyprázdnit do mě celej zásobník před všema těmahle lidma. Tušil jsem, že to jednou přijde, ale bylo ještě trochu brzy. Alespoň podle Mantise.

„Move! Move!“ š’ouchl do mě nepříjemně Němec, hrající si na Anglána. Navíc mi vadilo, že si nedokáže určit priority.

„Tak hele, drahej von Eintopf, jednou mi řekneš, abych se nehybal, a teď chceš zas opak – tak už se rozhodni.“

„Halt den Mund und geh... Schnell!“

Když nás míjelo pár lidí, padlo z mé strany rozhodnutí, že zjistím, jakými schopnostmi tahle zahraniční krysa oplývá. Naštěstí do nás trochu vrazili, což mi napomohlo k prudké otočce, při které byl Herr Němec nakopnut do kolene. Sice vystřelil, ale ukázalo se, že ne do mě. Budou tu muset znovu vymalovat, protože mozek asi pětadvacetileté dredaté slečny na zdi není zrovna reprezentativní. Němčour chtěl vystřelit znovu, ale jelikož jsem svůj loket blíže seznámil s jeho bradou, trochu mu sklaplo. Doslova. Ukázal se však jako pohotový soupeř, neboť mě v mžiku odtrhla od země neznámá síla a prudce mnou mrštila o zed'. Zatmělo se mi před očima. Mé uši zaznamenaly jakési zakřupání. V tu chvíli si netroufáte odhadnout, zda to byla ruka, nebo žebro. Ještě za letu jsem sáhl ke kotníku právě ve chvíli, kdy skopčák vyplivoval za ukázkové lekce německých nadávek zub.

Mezitím samozřejmě vznikl zmatek, neboť střelení z pistole holt občas bývá slyšet. Lidi se snažili zmizet ze schodů a vytřeštěný partner mrtvé dredařky brečel a zhroutil se na zem, přímo mně do cesty. Němec proti mně vyslal další tlakovou vlnu a tentokrát mi nepomohlo ani to, že jsem se vši silou chytil zábradlí. Vlna mě naštěstí zasáhla jen okrajově, ale i tak mi skoro urvala ruku. Stačil jsem ještě vystřelit.

„Verreck, du Schwein! Du tschechischer Hurensohn!“ zahlásal

Adolf další strašnou kletbu a dvakrát po mně vypálil. Přiznávám, že jsem z jeho tlakových vln měl docela bobky. Ale soudě dle jeho reakce a úkroku nazad měl v těle díru. Hned jsem toho využil a vypálil znovu. Vyslal proti kulce tlakovou vlnu. Poprvé v životě jsem viděl, jak se kulka zastavila ve vzduchu, neškodně dopadla na zem a zazvonila. Druhou už zastavit nedokázal. Roztrhla mu košili od Markse a Spencera a pocuchala plíci. Třetí a čtvrtá způsobila, že tvrdě narazil do okna, rozbil sklo a vypadl dolů na ulici. Nebyl čas jít zkontrolovat stav soudržnosti jeho kostí, protože by si svědkové zapamatovali mou tvář, a tak mi pistole sklouzla do kapsy a já došel k závěru, že dnešní lov na holky skončil prostě neúspěšně.

Po našem západním sousedovi zbylo jen pár malých krvavých šmouh. Nevím, jak to dokázal, ale byl pryč. Urychleně jsem opustil prostor, protože policejní houkačky zněly nebezpečně blízko. Vytáhl jsem telefon, vyťukal známou předvolbu a během chvilky uslyšel Phobosův hrubý hlas.

„Ijvyane. Rád tě slyším, zrovna jsem na tebe myslel.“

„To je moc hezký, ale doufám, že jsi u toho měl obě ruce na stole. Ehm, právě mě napadl nějaký skopčák s fakt špatným anglickým přízvukem.“

„Já vím. Černá vdova mi to právě volala.“

„Páni, ta je ale rychlá,“ pokýval jsem spontánně hlavou a zamířil Karlovkou na Staromák.

„Jsi zraněný?“

„Nic vážného. Jen jsem si krapet protáhl páteř.“

„Když pomínu, že jsi dnes balancoval na hraně porušení jednoho z nejdůležitějších pravidel našeho kodexu—“

„Žádný člen nesmí za žádných okolností dopustit prozrazení Řádu““

„Ano, ten.“ Phobos se na okamžik odmlčel. V telefonu bylo slyšet cvaknutí zapalovače. *„Nejspíš už to začalo. Vyslali první vlašťovky. Brzy se tu nebude dát ani dýchat.“*

„Co navrhuješ?“

„Mám pro tebe práci. Zítřka v jedenáct hodin ráno bud' na dětském hřišti na konci ulice Za Haštalem. Tam ti povím víc. Ted' jdi spát a, do prdele, když už si hraješ se zbraněmi, tak ne nahlas.“

Vešel jsem do bytu, shodil děravý kabát do prádelního koše a pozdravil kocoury, kteří mě přišli přivítat. Kupodivu nespali. Bylo okolo druhé ráno. Nalil jsem jim vodu a dosypal granule. Všichni se s potěšením na sebe natlačili a vyzunkli misku během minuty. Dal jsem jim typická staročeská jména – Vnislav, Svatopluk, Mojmir, Nezamysl a Schimanski.

V televizi zrovna opakovali Poštu pro tebe, a já na pošťáka Ondru vážně neměl náladu. Lehl jsem si na postel, zpola se zakryl dekou a pustil si relaxační hudbu. Při tom se mi vzdychky nejlíp usíná. Kocouři, napodobující svého pánicka, zalezli do pelíšků. Nevědomost je sladká. Nemají vůbec tušení, co přichází... Alespoň ví, kam patří. Nejsou jako já. Jako sirotek, kterého v roce 1577 našli na zahradě hradu Zvíkova s totální ztrátou paměti. Nevím, kdo jsem. Podle Phobose, Deimose a Tiziana, který mne pro Řád objevil díky mým nezvyklým schopnostem o pár let později, jsem základním kamenem Řádu. Nikdy nestárnoucí tělo a osobnost. Dorian Gray ve vši parádě bez obrazu. Pátral jsem po své minulosti, ale je mlhavá jak skotské vysočiny na podzim. Nemělo to cenu. Bylo to stejně tak bezúspěšné jako chtít v McDonaldu k obědu přesně to, co mají na propagačních obrázcích.

Okolo čtvrté hodiny ranní se mi do postele vetřel Schimanski. Český vlastenec jak se patří.

KAPITOLA 2

Ráno mě vzbudil budík v půl devátý. Kdyby to byl takový ten klasický kulatý z osmdesátých let, rozbiju ho o nejbližší stěnu, ale jelikož to zvonil mobil, řízená demolice se nekonala a já ho jednoduše vypnul. Uvědomil jsem si, že mám dnes pohovor. Jen tak ze srandy, ne že bych práci potřeboval, ale už jsem asi deset let nemakal a občas je fajn si to připomenout. V Řádu je podle Tiziana spousta lidí, co vykonávají normální klasickou práci, i když by nemuseli. Je to součást krytí. I když Řádu je většinou jedno, jestli jeho členové pracují nebo ne. Třeba takový kompars. Několikrát jsem na Barrandově natáčel nějakou americkou nebo koprodukční koninu, a pak mi Tizian řekl, že součástí komparsu byl ještě jeden náš člen. No jo, jsme všude a zároveň nikde. Dokonalé. Hodil jsem na sebe kvádru a vyrazil. Nějaký personalista burzovních makléřů si totiž myslel, že jsem vhodným adeptem na hlídání peněz pracháčů. Lidská naivita nezná mezí.

Tizian, vzhledem přibližně třicetiletý muž udržované postavy s krátkými vlasy, seděl v křesle v bohatě zařízené kanceláři bez oken s pohledem přimrzlým k monitoru. Uchopil myš a párkrát zaklikal. Zhluboka se nadechl a odvrátil pohled od obrazovky k velkému obrazu na stěně. Vždycky, když se cítil zahnaný do kouta, pohled na *Brava* od renesančního malíře Tiziana, podle kterého si říkal, ho za každých okolností uklidnil. Obraz byl součástí sbírek Rudolfa II., ale po císařově smrti poručil jeho bratr Matyáš, aby se značná část odvezla do Vídně, a ještě značnější část potom ukradli Švédové. Proto Tizian nechal vyrobit dokonalý falsifikát, obrazy byly vyměněny a originál s nejčistším svědomím převezen zpět do Prahy, do Skrýše.

Zazvonil telefon. Muž vstal ze židle, ulehl na gauč potažený vlnou z afghánské kozy a přijal hovor.

„O co jde, Deimosi?“

„*Našli jsme obří médium. Potenciál jak svině.*“

„Vážně? O koho jde?“

„*O mladou holku. Patnáct let. Na co šáhne, to se naučí. Naučíš ji lézt po skalách, poleze jak Messner. Pustíš jí v bedně lekci v judu a druhý den porazí i mistra světa. Je okolo ní silně nadprůměrná magická aura.*“

„Dobře, dobře. Bude se hodit. Právě mi Bernau poslal informaci, že cizáci už jsou před Prahou. Už roztáčejí hvězdná kola. Jejich schopnosti by nám určitě přišly vhod.“

„*Hele, věděli jsme, že to brzy přijde, ne? Ale teď mi hlavně řekni, koho mám pro tu holku poslat?*“

„Někoho volného najdu.“

„*Prosím tě, hlavně ne Vyvyana. Přesně jeho věková kategorie. Bude přemýšlet jen nad tím, jak se jí dostat do kalhotek.*“

„Hmmm...“ zamumlal Tizian zamyšleně. „Něco mě právě napadlo.“

Zeptal jsem se: „A jaký je tu plat za dávání pozor na hladinu akcií?“

„No, minimálně si tu lidi vydělají kolem čtyřiceti tisíc, ale vy vypadáte, že jste sebevědomější, takže hádám, že byste si tu vydělal určitě tak šedesát, sedmdesát. Před vámi tu byl chlap, co si řekl o jedenáct tisíc. Nevtipkoval, vážně si řekl o tolik. Já chci perspektivní lidi, sebevědomé a ambiciózní.“

Ten pohovor mě přestával bavit. Oháknutej vepřovej ksicht mi tady s pokryteckým tónem brblal, jaké je úžasné být burzovním makléřem, zatímco mně doma běželo O poklad Anežky České. A dnes zrovna s Pernštejnem. Tuhle komedii jsem si mohl odpustit, sakra.

„On byl totiž původně kuchař, ale tak to by nevadilo. Máme tady kurz, kde vás všechno naučíme.“

„No jasně,“ řekl jsem s předstíranou extází. „Tahle práce je přesně to, co hledám.“

„Heleďte, já vás беру, vy se mi líbíte.“

„Proboha, doufám, že jen obrazně!“

Po trapném tichu řekl, že mi ještě zavolají nebo pošlou email, kdy se mám dostavit na kurz. Ještě jsem neslyšel, aby se o finance, navíc cizí, měl starat někdo, kdo o tom nemá ani ánung a pojem finanční gramotnost viděl jen z vlaku. Později jsem zjistil, že je to práce za provizi, což jaksi prasečí onuce zapomněla zmínit. Při odchodu jsem si všiml firemní kuchyňky, na níž byl nápis „*Pouze pro manažery*“. V ten okamžik nebylo pochyb o tom, že s lidskou nadutostí a přetvářkou ruku v ruce pracovat nebudu. Blížící se konec světa chci strávit v jinačím prostředí.

Seděl jsem na lavičce v malém zapadlém dvorku v nenápadné staroměstské uličce, vedle mě lampa jak vystřižená z Narnie a přede mnou několik hyperaktivních dětí pobíhajících po prolézačkách, jejichž maminky seděly s kočárky naproti mně a klábosily. Možná si myslely, že jsem úchyl, co tu ukájí své zvrácené fantazie pozorováním jejich ratolestí, ale koho to zajímá. Bylo krátce před jedenáctou. Obrátil jsem další list Dickova Minority Reportu a říkal si, kdy se objeví Phobos. Nějak jsem se začel a probral se, až když se vedle mne někdo posadil. Maminky s hlučnými dětmi vystřídal černovlasý muž v pruhované košili a taškou přes rameno.

„Původní plán se ruší, dostal jsi jinou práci,“ začal Phobos, vytáhl ze zadní kapsy džín camelky a zapálil si.

„Taky tě rád vidím,“ odpověděl jsem pobaveně. „Takže čím mě nakonec potíš?“

„Nejdřív bych ti chtěl oznámit, že jsme konečně chytili pana Bartoška...“

„Už bylo načase. Upozorňoval jsem vás na něj už... před nějakou dobou.“

Phobos potáhl a vyfoukl dlouhou hustou čáru karcinogenního dýmu přímo na prolétajícího žluťáka. „Jak jistě víš, Švédáci, Němčouři i ten zanedbatelnej zbytek už vyslali svoje nájemný vrahy. Chtějí oslabit naši domobranu a vycucat z magických silo-

čar co nejvíc pro sebe. Tihle bastardi se nezastaví před ničím. Jsou jako my, myslí si, že jsou bohové a můžou všechno.“

Krátce se zamyslel. „Až na to, že spravedlnost je na naší straně.“

„Proč mi tohle všechno říkáš?“

„Tizian chce svolat celorepublikový sraz Řádu. Chce všechny představit všem, abychom si pak náhodou našince nespletli s cizákem. Kde k tomu dojde, to ti ještě dáme vědět. Ale bude to brzy. Velmi brzy. Aby se to nestihlo rozkřiknout.“

Pak vstal, vytáhl z tašky dopis a vložil mi ho do Dicka.

„Co je uvnitř? Dopisní bomba Jamese Bonda?“

„Ne, instrukce pro tvůj další úkol. Zaříd' se podle nich.“

Phobos vyfoukl dým a obrátil se k odchodu. Pak se na okamžik zastavil, otočil se na patičce a udělal dva kroky zpět. „Co to vlastně čteš?“

„Pointou je zatýkání kvůli důvodným podezřením z pokusu o pokus o vraždu.“

„Hezký. Jen čti dál, budeš chytřej.“

S těmito slovy se „rozloučil“ a zmizel mi z očí. Rozbalil jsem dopis a začal ho louskat.

Na internetu, v televizi ani v novinách nebyla absolutně žádná zmínka o incidentu v Karlovkách. Nechápal jsem to, bylo tam vymalováno natolik, že to jednoduše nešlo přejít. Nevím, jak to zařídili, ale klobouk dolů. To zavánělo buď Tizianovou, nebo cizáckou prací. Tak či tak, hodil jsem noční příhodu za hlavu a soustředil se na svůj úkol. Koneckonců, za to mě přece platí.

Řád údajně objevil silné médium, jehož aura je tak mocná, že by mě odpálkovala do Plzně, ani bych nemrkl. Samozřejmě to o sobě ta *holčina* nevěděla a bylo třeba v ní tu sílu probudit naplno. V nastávající válce bude potřeba každý, a jestli tuhle holku dostaneme mezi nás, pomyslné misky mocenských vah se přikloní na naši stranu. Podle Deimose je schopná naučit se všechno, co jí svět nabízí a umožňuje. Může být raketovou inženýrkou a zároveň nejlepší švadlenou pod sluncem. A zrovna já ji dostal na starost. Mám jí v klidu vysvětlit, oč běží, přivést do Skryše, sezná-

mit s běžným dnem řeholníka a vůbec všeobecně zasvětit do naší věci. To je vždycky nejtěžší. Nováčkům trvá většinou přes tři měsíce, někdy i dýl, než se úplně adaptují a uvěří, že se to všechno vážně děje a že to není jen bláznivá kratochvíle několika prd'olů, co vypadají, jako by utekli z Hitchcockova hororu.

Abych to zkrátil, právě jsem přešlapoval před gymnáziem Christiana Dopplera a čekal, až mojí budoucí schovance skončí vyučování, abych si ji vyzvedl a sdělil jí tu úžasnou novinu, co je zač. Většina dívek jejího věku beztak neví, co vlastně jsou a co chtějí, takže by mohla ocenit, že jí povím pravdu. Kdyby její rodiče věděli, že je takhle obdařená, zřejmě by Elišku doma zamkli na fritzlovský způsob.

Ano, málem bych zapomněl. Jmenuje se Eliška.

Vtom jsem pocítil zvláštní chvění vzadu na zátylku, což vždycky znamená potíže. Rozhlížel jsem se kolem sebe ve snaze najít původ toho zneklidnění, když vtom začaly ze školy vycházet děti. Vzal jsem do ruky fotku schovanou pod košilí, prohlédl si osobu na ní vyfocenou a poměřoval ji s okolo procházejícími studentkami. Čokoládové oči, husté kaštanové vlasy po lopatky, plné rty, na svůj věk dost vyspělá, bez třiceti cent'áků dva metry jen to hvízdne.

Nakonec jsem ji uviděl. Bohužel pro mě, ve společnosti dvou štěbetajících kamarádek vedoucích zřejmě nějakou intelektuální debatu o úžasnosti nějakého spolužáka. Sledoval jsem je až k fontáně u Kinského zahrady. Phobos mi do dopisu sice napsal i její adresu, ale jelikož se hrozba číhajících zabijáků stupňovala každým krokem, bylo třeba zůstat Elišce stále nablízku. Nastoupil jsem s nimi do tramvaje a nechal se svézt na Anděl, kde Eliška vystoupila a zamířila už sólo do metra. Ještě že se v Praze nepoužívá sken těla jako v Total Recallu, jinak by mi za opaskem na zádech našli dvě nabitý pětačtyřicítky, a to by v tuhle chvíli nebylo zrovna ideální. Můj lehký kabát je naštěstí spolehlivě kryl a já byl rád, že zrovna dneska teplota o pár stupňů spadla a není takovej hic, aby se na mě kdokoliv podezřele díval.

Eliška si obezřetně stáhla sukni o pár cent'áků, jako by tušila, že ji někdo pozoruje. Aby taky ne, s takovou sukni po ní házel okem každý druhý chlap.

Na eskalátorech přede mnou stál nestoudně se muckající páreček. Chtělo se mi do nich strčit, do nestyd nestydatých! Raději jsem koukal na reklamní poutače visící na stěně. Plakát na Kameňák 7 sliboval oknem vyhozené peníze a vousatej Ind Adžna Čakra mi nabízel probuzení vnitřní moudrosti. Sakra, kdybych tak já mohl nabídnout svou životní moudrost, to by bylo něco. Adžna má na kontě sotva šedesátku, zatímco já za své pultisíciletí nasbíral, řekl bych, obsáhlejší dávku moudrosti a jiných blábolů.

Eliška ve vestibulu zamířila k levé koleji, směr Černý Most. To bylo nelogické, bydlela totiž na opačné straně ‚béčka‘, na Hůrce. Ale co, sledovačka je sledovačka. Větřel jsem se mezi lidi, dostatečně daleko od ní, a opřel se o jízdní řád. Chudáček, vůbec o mně neměla šajna. Ani kolemjdoucí. Byl jsem pro ně jen člověk z davu, stejný jako kdokoliv jiný.

Ach, ti lidé. V klidu se tu procházejí sem a tam a nemají ani tušení, co se blíží a jak moc to každému z nich převrátí život naruby. Doslova. Nastane boj o přežití, ve kterém bude mít tentokrát i Bear Grylls co dělat, aby si zachránil holej zadek.

A zas to divné brnění vzadu v týle! Sakra, o co jako komu jde? Než jsem se stačil pořádně rozhlédnout po celém prostoru, zahoukalo metro a vjelo do stanice. Eliška se přihnala ke dveřím snad jako první. Vytáhla si knížku, která byla charakteristická svou velikostí i výběrem papíru, a začetla se. Nechápal jsem proč, ale držela v rukou Bibli. To na jednu stranu ulehčí moje snažení, nebo naopak zhorší.

A zas ten pocit cizích očí na mých zádech. Dveře se zavřely a metro vjelo do tunelu. Hledal jsem ty oči, co mě probodávaly jak jednohubku. Všichni cestující, i když jich ve vagónu nebylo moc, vypadali stejně. Nezaujatí, přehlíživí, utápějící se v myšlenkách, totálně ignorující ostatní, žijící ve svém malém světě jeden

krát jeden metr, kde zrovna stáli. Ani zbla podezření. Tohle bylo zvláštní...

A pak jsem ucítil teplý dech těsně za krkem, kdy se mi tam rozechvěly i ty nejjemnější chloupky. Bylo jasné, že ten někdo je zatraceně tichej. Jaká byla pravděpodobnost, že je na mojí straně?

„Nehýbej se a už vůbec se neotáčej,“ pošeptal mi mladý ženský hlas do ucha. „Sledují tě. Nedej na sobě znát ani nejmenší podezření.“

Jo holka, to po mně chceš asi trochu moc. Udělal jsem pomalý pohyb a podíval se do odrazu ve skle dveří. Bylo opravdu zajímavé, co jsem viděl. Nic. Jedno velký tlustý nic. Eva Jurinová zrovna ohlásila Karlovo náměstí. Cestující se vystřídali. Pomalu jsem se ohlédl. Nikdo za mnou nebyl. Nejistě jsem pozdvihl obočí a opřel se o dveře, abych se ujistil, že mám obě svoje bouchačky na místě. Vlak se zase rozjel a Eliška, stojící uprostřed vagónu, dál hlta-la každý slovo Písma svatého – jediné knihy, na kterou ještě žádný novinář nenapsal objektivní recenzi.

„Zrovna čte zjevení svatého Jana. Jak příhodné, že?“

Tohle už sotva slyšitelný šepot nebyl. Když jsem se otočil o sto osmdesát stupňů, seděla hned za mnou zrzavá dívka s dlouhými vlnitými vlasy. V ruce držela futrál od houslí a pomalu se na mě obrátila s podezřele nic neříkajícím úsměvem. Černá sukně, síťované punčochy a vysoké kožené boty do půli lýtek byly to první, čeho jsem si všiml. Vždycky si nejdříve všímám nohou. Nevím proč, asi to mám prostě v genech. Těsné černé tílko s motivem plačícího anděla od Anne Stokes bylo docela běžným motivem na hrudnicích mladých holek, ale z téhle vonělo něco jiného. Měla tak modré oči, až jsem měl pocit, že právě ona inspirovala Žlutýho psa k napsání songu „Modrá je dobrá“. A ten nos! Skokánek jak vyšitej. Kam se hrabe Černá vdova. To si ze mě příroda musela dělat legraci! A pak mi to došlo.

„Aha...“ ušklíbl jsem se chápavě. „Tizian tě posílá, co? Vypadáš jak Locika. Ještě jsem tě neviděl.“

„Je toho hodně, co nevidíš,“ odpověděla bez jakéhokoliv cito-

vého zabarvení zrzka. „Jsou dva. Muž a žena. Jdou po Elišce, stejně jako my. Co je sakra s tvou intuicí? Vzala si volno?“

Poslední dvě věty řekla poněkud znepokojeně, skoro se mě to až dotklo. Ale vzal jsem její slova vážně a znovu zapátral po vagónu. Zrovna jsme vjížděli do další stanice.

„Na to, že toho o mně tolik víš... toho o mně víš na můj vkus docela dost,“ odpověděl jsem tiše, usmívaje se od ucha k uchu, aby si ostatní mysleli, že ji balím. „Jaké jsou tvoje... přednosti?“

„Já jsem teď tvůj nejmenší problém, Vyvyane. Neměl by ses zeptat jinak?“

Její pohled byl natolik přísný, až mě zamrazilo. Pochopil jsem, že nemluvím s žádnou amatérkou, kterou právě někde vystrachali, jen aby se neřeklo. I když kdo ví, co je zač. Hm. Nával negativní energie na zátylek byl najednou o poznání silnější. Konečně se pomyslná mlha nejasného tápání vypařila a já mohl na konci vagónu spatřit asi čtyřicetiletého chlapa a o pár let mladší ženu. Vypadali jako obyčejní cestující, naprosto ničím nevybočující. Prostě žádná extravagance, na rozdíl od mého pláště. Asi jsem si za ta léta zvykl na sebe upozorňovat. Poznámám si, abych ho doma hned sundal a vyměnil za něco méně nápadného. Třeba za mikinu s nápisem „I ♥ New York“. Pak jsem si uvědomil, že zrzčina otázka zůstala nezodpovězena. „Máš u sebe bouchačku? Už jen pro tvoje dobro doufám, že jo.“

„Mám mnohem víc.“

„Jak se jmenuješ?“

„Vážně se mě teď chceš ptát na jméno?“

Blížili jsme se k Můstku. Asi měla pravdu. Vážně byl blbej čas na seznamování. Unaveně jsem si povzděchl a obrátil se na zrzku. „Už jsi někdy porušila pravidla kodexu?“

Mlčela. Tušila, co tím naznačuju. „Nerad to říkám, ale budeme teď muset porušit posvátný pravidlo číslo dvě, tři a možná i čtyři.“

„Nevíme, jaké mají schopnosti. Zkus zařídit, abychom se to nezodvěděli ani my, ani nikdo jiný. Nemuseli by je životně nutně použít. O utajení jim jde stejně jako nám. Já se postarám o Elišku.“

Přikývl jsem. Metro zastavilo a uvedlo tím do pohybu kolo-toč událostí, na které Praha nebyla a ani nemohla být připravená.

Nevím, jak se jí to podařilo, ale byla u Elišky dřív než já. Usmála se na oba cizáky, kteří rázem ožili a s nepříjemnými výrazy ve tváři se začali přibližovat k oběma mým děvčatům. Zrychlil jsem krok, vystoupil z metra a zastoupil jim cestu s rozpřaženýma rukama.

„Sorry, ale ta je naše. Jste na cizí půdě, měli byste si dát bacha.“

„This is no longer your land,“ procedila se zaťatými zuby žena a natáhla proti mně ruku. Její obličejově přitroublý partner byl rychlejší a chytil mě za zápěstí. Okamžitě jsem pocítil, že mi ubývají síly. Bleskově jsem ho kopl do kolene a zkroutil mu ruku do nepřírozené polohy. Žena zřejmě také nechtěla ztropit zbytečný poprask a nepoužila svou schopnost. Pistole, která na mě najednou mířila, se zdála jako menší zlo. Tak či tak, tohle už na sebe prostě upozornit muselo a lidi začali ječet, pištět a zmateně utíkat, kam to jen šlo.

Zrzka popadla Elišku a schovala se za široké podpěry vestibulu. Dívka vůbec nevěděla, co se děje.

Jen si to představte. Jen tak si jedete metrem, pohodička pohoda, běžný denní stereotyp, který naruší maximálně nějaký opilec nebo nadřazený pohled nějakého stydlivého úchyla, když vtom vás najednou popadne uhrančivá zrzka, strhne vás stranou a vteřinu nato kolem létají kulky a lidi vřeští jako tlupa opičích samic, rozdrážděná novým dominantním samcem.

Jsem milovník westernů a zbožňuju přestřelky, ale v prostředí pražského metra je to přece jen trochu atypické. I když jsem si to chtěl zkusit, na kovbojské triky teď nebyl čas. To cizácké duo zabijáků se bohužel ukázalo jako docela schopné. Schopnost toho chlapa zřejmě spočívala ve vysávání životní síly dotykem (ale i tak se uměl bouchačkou slušně ohánět), zatímco ženská v sobě probudila čarodějnici a vrhala po vestibulu firebally doprovázené sprškami jisker. Budu tomu tak říkat, slovní spojení *ohnivá koule* zní moc maskulinisticky.

Cestující našťestí pochopili, že je hloupé plést se nám do cesty. Obíhali nás dostatečně velkým obloukem, přičemž zahazovali deštníky, plné tašky nákupů i psíky na vodítku a chlapi nechávali své pomalejší přítelkyně daleko za sebou. Inu, kdo bude venku první, přežije.

To samé se nedalo říct o mně. Jeden z fireballů mi krapet sežehnul plášť. Bylo načase se schovat za jednu z podpěr. Eliška kvičela, křičela a asi i plakala. Něco takového jsem alespoň slyšel, těžko to šlo definovat přesně. Dost se to mísilo s rachotem vystřelovaných kulek, rozléhajícím se křikem vyplašeného stáda homo sapiens a neustálého euforického jekotu té čarodějky. Asi si myslela, že čím víc bude říčet, tím víc kulek mě trefí. Tahle taktika jí moc nevycházela. Usmál jsem se do bezpečnostních kamer a doufal, že už se na ně napíchl někdo od nás a jenom čeká, kdy celé divadlo skončí, aby mohl smazat záznam.

Trochu jsem zariskoval, vykoukl zpoza skrýše a párkrát zkusmo vystřelil na čarodějkou, připravující další fireball. S řevem natáhla ruce a vytvořila kolem sebe ochrannou stěnu, do které kulky narazily a jak zralé hrušky popadaly na podlahu.

Zatímco jsem držel ty dva cizáky v šachu, zrzka s Eliškou přeběhly přes nástupiště a vskočily na eskalátory. Na můj vkus to udělaly nějak rychle, protože ještě před chvílí jsem slyšel zrzku velmi blízko u sebe, jak nahlas říká něco ve smyslu, aby se Eliška uklidnila, že je tu proto, aby ji ochraňovala. Co je sakra zač? Nějaká ženská verze Houdiniho?

„Why don't you just die?!“ křikl na mě ten chlap a zasypal mě smrštěnými kulkami. Musel jsem uskočit, svézt se po kluzké podlaze až k další podpěře a odtud mu střílet kulku do kolene. Zavřískal, chytl se za nohu a skutálel se ze schodů vedoucích od trasy A jak pytel brambor. Doufal jsem, že to vyvede z rovnováhy i tu pištěcí megeru, a hle, bylo tomu tak. Zavřískla a vrhla se k němu.

Vycítil jsem správný okamžik a rozběhl se za holkama, přičemž mi plášť na zádech dramaticky vlál jako Neovi z Matrixu. Byl to vážně fajn pocit. Tedy až do okamžiku, kdy mi začalo být podezřele horko. V poslední chvíli jsem uskočil stranou. Nad hlavou

mi prolétla ožehavá záležitost a rozprskla se o přední sklo právě přijíždějícího metra. Střepy vzniklé srážkou ohně a skla mi trochu označkovaly tvář i plášť, ale protože jsem velkej kluk, přešel jsem to, jako by šlo o komáří kousnutí.

Řidič přijíždějícího metra to zřejmě schytl naplno. Proto souprava nebrzdila, jak měla. Čarodějná tetka už taky nevypadala zrovna nejčerstvěji, a tak mě napadlo vyslat k ní salvu na přivítanou. Ha! Uskočila, místo aby použila to své mambo jambo. Jelikož se její partner válel v krvi na zemi a úpěl nad prostřeleným kolenem, mohl jsem si k té hnědovlasé divošce krapet víc dovolit. Zvědaví cestující ve vlaku vyplašeně nakláněli hlavy a sledovali, jak by řekl Adolf, *mein Kampf*. Metro vesele jelo bez zastavení dál do tunelu vstříc Náměstí Republiky, a právě v ten okamžik jsem se dostal té kanimůře na kobyliku. Odhodlaně proti mně vyslala další fireball. Uskočil jsem stranou s ladností baletky z Národního divadla a zahodil prázdné zásobníky do kolejíště.

„Shit! Shit!“ pronesla syčivě dámička a udělala několik váhavých kroků zpátky. Mou odpověď na svou duchaplnou reakci na vývoj situace si neposlechla – přerušil mě jiný ženský hlas za zády.

„Sakra, nehraj si s nima. Musíme vypadnout. Honem!“

Zrzečka. Zas byla tady. Hm, asi se umí teleportovat. Poslechl jsem. Ani naši soupeři nevypadali, že by si s námi chtěli ještě poklábosit. Zatímco my utíkali směrem k Můstku, oni klopýtali přes štěkajícího psíka, několik mrtvých těl, pohozených igelitek z Alberta a rozlité mléko na opačnou stranu – k Václaváku.

„Welcome to Prague, vy šmejdi!“ křikl jsem za nimi.

Co bych to byl za pohostinného Pražáka, kdybych nepřivítal cizáckou delegaci?

Eliška se krčila v rohu u turniketů, objímala skrčené nohy a trásla se jak celá alej osik. Několik zvědavců, kteří zůstali v prostorách metra, nás tupě a vyděšeně pozorovali a divili se, že jsme ten masakr dole přežili.

„Měli bychom zavolat někoho, kdo to dole vyčistí,“ řekla zrzečka, pohládila Elišku po vlasech a pomohla jí na nohy.

„Měli bychom zavolat někoho, kdo těm čumilům vymaže paměť,“ doplnil jsem konstruktivně. Zdálo se to skoro nemožné. Bylo jich kolem tolik (a venku těch zvědavců a svědků bylo ještě víc, navíc informace o přestřelce v metru se šíří rychleji než mor), že absolutně nepřipadalo v úvahu zavolat pár mužů v černém, aby se postarali o absolutní utajení.

„Zavolám starýmu a jemně mu naznačím, co se tu stalo,“ nabídl jsem se obětavě.

„To bude ještě rušný den,“ posteskla si zrzka.

Nejjemnější nadávka, jakou mě Phobos počastoval, byla „zasranej slon ve zkurveným porcelánu“. Další tituly, které jsem to odpoledne obdržel, raději z důvodu zachování dobrého vkusu nebudu prezentovat. Kromě nadávek a kleteb jsem se dozvěděl, že je vlastně nakonec dobře, že Eliška žije, a že jsme ji do pácu dostali my a ne „ty švédský kurvy“. Šli jsme do toho po hlavě a přes mrtvoly. Jinak to tentokrát nešlo, kodex nekodex.

Phobos samozřejmě ihned zalarmoval čistící komando a zavolal několika povoláním, kteří měli zamést pod kobereček co nejvíc svinčíku, než dorazí média a policie a všecko se vykráká do éteru, jak je jejich dobrým zvykem. Dalším problémem bylo *množství* svědků. Jinými slovy, Řád měl nejvyšší pohotovost.

Dostali jsme rozkaz zůstat přes noc u mě v bytě a nevylézat odtud, „ani kdyby nastal konec světa“. Chtěl jsem namítnout, že je to docela palčivý zásah do mého pěstěného soukromí, ale abych si zas nevysloužil další nechvalnou přezdívku, raději jsem mlčel a všecko odkýval.

Holky zalezly do dvora a já se raději ještě rozhlédl po ulici, zda nás někdo nesleduje. Pak jsem zamkl vrata a vystoupal až do druhého patra, kde mám svůj bejvák. Eliška nám to celou cestu ztěžovala, protože chtěla vědět, co že se to děje, proč ji někam taháme, že s cizími lidmi se bavit nehodlá, že chce domů a proč jí to všecko nevyklopíme hned, ale raději až na bezpečném místě, jak jí zrzka tloukla celou cestu do hlavy. Nakonec nám sle-

činka uvěřila, že to s ní vážně myslíme dobře, a spolupracovala. Uf, ještě minutu její hysterické kolaborace, a asi bych jí jednu vlepil.

„Vítejte v mém sídle,“ zavrčel jsem znuděně a naznačil Vnislavovi, že nestojím o to, aby pobíhal po dvorku. Načůreně zamňoukal a odběhl kamsi do kuchyně za kredenc. Zbytek kocuří sebranky byl zamčen v nejbližším pokoji, aby se nám nepletl pod nohy.

Usadil jsem hosty za stůl, a aby neřekli, že jsem hostitel na prd, přinesl jsem jim minerálku. Eliška se stále ještě třásla, a tak byla zrzka nucena dívat se na ni s lítostí a pochopením pro její zapeklitou situaci. Netrvalo dlouho a dívka po prvním loku spustila plačtivou. „Tak... kdo tedy jste? A proč... proč po mně tamti šli? Já jsem nikomu nic neprovedla...“

Při představě, kolik jí toho bylo třeba říct, se mi hlava pořádně zatočila. Nikdy jsem ještě do Řádu nikoho nezasvěcoval a zrovna teď mi vážně nebylo do nějakého povídání. Padl na mě splín, a tak jsem nad jejím vzlykotem mávl rukou a rozvalil se do křesla před televizi. Zrzka mi sice přísným pohledem naznačila, že by byla raději, kdybych jí ve složitém vysvětlování pomohl, ale já byl ten večer vážně línější jak veš.

„Dřív, než ti povím, co byli zač oni, ti musím říct něco o nás,“ spustila přátelským tónem zrzka a opatrně Elišku pohládila po vlasech na týlu. „Já jsem Marika. A tohle je Vyvyan. Vše, co ti teď povíme, bude pravda, jakkoliv absurdní se ti to může zdát. Nic z toho, co se v následujících minutách dozvíš, nebude lež. Zkus si proto představit, že pravidla světa, ve kterém právě žiješ, neexistují a že právě procházíš zasvěcovacím rituálem, při němž ti bude odhalena skutečná pravda.“

Safra, když nad tím tak přemýšlím, zní to jako brainwashing nějaké sekty.

„Děsíte mě...“ vzlykla Eliška, tvářící se, jako by ji právě posadili do zubařského křesla doktora Moriartyho.

„Na tomhle není nic děsivého. Teda skoro. Věř mi, na to si zvykneš,“ zahlásil jsem a napadlo mě, že si do té malé pěkné

chuděry ještě trochu rýpnu. „Mariko, pokud je to tvoje skutečné jméno, nechceš Elišce před procedurou nabídnout modrou a červenou pilulku? Přece jen by si měla vybrat, cheche.“

Zrzka mě sjela *opravdu* jedovatým pohledem. Muchomůrko tygrovaná, pukni závistí. Prostě neměla dostatečně zvrácený smysl pro humor. Vlastně nevím, jak bych sám reagoval na to, že ve skutečnosti žiju ve světě iluzí a pravda je někde tam venku. Mulder i Scullyová měli holt pravdu.

Eliška ovšem uměla vrátit úder. „Neurazte se, ale mluvíte jak dva pošuci. Takoví ti, co se převlíkají do kostýmů mimozemšťanů ze Star Wars, chodí s nimi po Praze a myslí si, jak jsou cool...“

Marika s odpovědí zaváhala. „Mezi ty... tak úplně nepatříme.“

Pustil jsem si televizi a ztišil ji tak, aby se zrzce lépe vysvětlovalo, jak to vlastně s tím světem je. „My jsme jiná liga, holka,“ řekl jsem a rozepnul si košili. „My neválcíme ve hvězdách, ale hezky pěkně se řežeme tady dole na Zemi jako každý správný pozemšťan.“

„I když někteří z nás z těch výšin občas spadnou na zem, že?“ doplnila sarkasticky Marika, dolila žíznivé Elišce vodu a opět se posadila vedle ní, zřejmě doufajíc, že už zmlknu. Prosim, jen ať jí to všechno raději poví ona. Není nad poctivý „*girl talk*“.

Marika po krátkém váhání vytáhla z ledničky Jamesona, nalila si sklenku a napila se na kuráž. Slova z ní hned padala svižněji. „Eliško, my... patříme do starobylého tajného řádu, který založil Rudolf II., když tu v Praze na přelomu šestnáctého a sedmnáctého století sídlil. Jak jistě víš, císař Rudolf byl vášnivým sběratelem umění, ale také miloval okultní vědy, alchymii a všechno nadpřirozené. Dokončil to, co kdysi dávno započal Karel IV. Označil Prahu jako jedno z center světa. Zjistil totiž, že naše hlavní město stojí na střetu jedněch z nejsilnějších magických siločar, a tudíž je zde neskutečná kumulace magických sil. Ráj pro mágy. Nový Jeruzalém. Nevyčerpatelné zřídlo temných i světlých sil beze dna...“

Eliška civěla jak puk. Hltala sice každé Maričino slovo, ale ne-

vypadalo to, že by byla ochotná tomu uvěřit. Poslušně ale poslouchala a neskákala do řeči. Pokud něco chtěla namítat, schovávala si to na konec zrzčina monologu.

„Rudolf věděl, že toho budou chtít cizí země využít a z našeho českého zřídla si upít. Ustanovil proto tajný řád, jehož členy byli lidé nevidaných schopností a dovedností, o nichž byl přesvědčen, že jsou nejpovolanější k tomu, aby doživotně ochraňovali Prahu a vůbec celé Čechy a Moravu před cizími vlivy, útlaky, násilím a nesmrtelným zlem. Tím zlem měl na mysli lidi, kteří budou chtít uškodit české věci, českým zájmům a českému národu. Tím ochraňujícím řádem jsme my, Eliško.“

Dívka se nedala zviklat prvními fakty, které jí spíš zaváněly jako pokus o nějaké levné sci-fi. „To... přece nejde, abyste byli tak dlouho v utajení. Někdo o vás musí vědět... pokud to všechno je pravda a nenatáčí mě teď skrytá kamera...“

„Víš o nás jen ti, co o nás vědět mají: další řeholníci. Fungujeme jako stát ve státě. Naše sídla jsou *odstíněná*, nikdo nás nedokáže najít. Tedy kromě těch, kdo ovládají magii nebo mají nějakou schopnost, která by jim mohla pomoci nás vystopovat. To se zatím moc často nestávalo...“ doplnila Marika poněkud obezřetně a zatvářila se, jakoby za ní stál někdo s nabitou pistolí.

Přestože Eliška chodila na gympl a tedy skutečně v hlavě asi něco musela mít, vypadla z ní otázka, která byla spíš na úrovni pomocné školy. „Jste snad něco jako templáři?“

„Templáři nebyli tajní a každý o nich věděl,“ zaklonil jsem hlavu do křesla a obrátil oči v sloup, abych dal najevo, jak to mnou pohnulo. „O nás se neví. Běžný člověk chodící denně do práce nebo do školy nebo třeba do Paďous prostě nemá ani ánung o tom, že něco jako my vůbec může existovat. Pokud někde nějak ztropíme nepořádek, jako se tomu výjimečně stalo například dnes, Řád vyšle čistící skupinu, co zamete stopy. Od krve přes vymazané soubory v počítačích a záznamy špehujících kamer až po rozbořené domy nebo nepohodlné svědky. Náhodné svědky, a to je třeba zdůraznit, nezabíjíme. Jednoduše jim vymažeme paměť od okamžiku, kdy s námi nebo našimi schopnostmi, více či méně

udržitelnými, měli tu čest,“ přidal jsem svůj podíl na řeči a dál na půl oka sledoval nějakou kravinu v bedně. Marika přikývla, aby Elišce zdůraznila, že i přes svůj povýšenecký tón vážně nekecám. Mladá, perspektivní a uvědomělá dívka se však nedala. „Neříkejte mi, že tu přestřelku v metru můžete utulat před světem! To prostě nejde!“

Její hlas začal být nepříjemně rozechvělý, a tak Marika rychle zakročila. „Máme na to lidi. Nebo spíš takhle... jak bys vysvětlila ohnivé koule té čarodějnice? Pout'ový trik? Koukni pak Vyvyanovi na kabát. Ten si určitě nemyslel, že jde o iluzi. Existují prostě lidé, jako jsou filmoví superhrdinové, co žijí v utajení a svými schopnostmi se snaží udržet svou zemi chráněnou před cizím, a dost často i vlastním, rozpínavým zlem. Udržujeme ten druh pořádku, na který je policie krátká...“

„Poliši jsou krátcí skoro na všechno,“ neodpustil jsem si.

Marika to přešla s nonšalancí královny. „Když se náhodou někdo z nás dostane do problémů, Řád ho ochrání a pomůže mu z případné šlamastyky ven. *Řád* chrání nás a *my* jeho.“

„Dobře, dobře!“ Eliška zagestikulovala rukama a zavřela oči, jako by snad doufala, že až je znovu otevře, bude doma mezi svými panenkami a plyšovými medvídky. „Dejme tomu, že je to pravda, že takový řád skutečně existuje. Ale co je hlavní otázka... co s tím mám společného, sakra, právě já?“

„To je velmi dobrá otázka,“ podotkl jsem nezúčastněně, vypnul u televize zvuk, přistoupil k hifi věži a pustil Podzim od Vivaldiho. „Vážná hudba by ti mohla pomoci lépe se vyrovnat s tím, co teď uslyšíš. Věř mi, funguje to.“

„Vyvyane!“ zvýšila Marika učitelky hlas a káravým pohledem mi naznačila, abych se vrátil zpátky před televizi a mluvil, jen když budu tázán. Ano, paní učitelko. Jistě. Ano, prosím.

„Tak povíte mi to už? Chci jít co nejdřív domů!“

Eliška přímo přetékala netrpělivostí.

„Víš, tak jednoduché to asi nebude.“ Marika volila opatrná slova. „Teď se tě na něco zeptám a chci, abys mi nelhala a byla ke mně upřímná.“ Dívka za zvuků Vivaldiho v pozadí nervózně při-

kývla. „Dokázala jsi někdy v minulosti něco nepochopitelného nebo neobvyklého, co se vymykalo tvému chápání?“

Eliška si připadala jak Harry Potter, když k němu poprvé přijde Hagrid a převrátí mu život naruby. Bylo mi jasné, jaké pocity s ní asi cloumají. „Já... nevím, dobře se učím. Asi.“

Chtělo se mi zasmát, ale nechtěl jsem Marice kazit vážnou chvíli.

„No, tohle jsem zrovna nemyslela, i když...“ Zrzka zauvažovala. „Myslím spíš nějakou schopnost. Jako mají X-Meni, vidělas ten film?“

„Jo, asi jo. Tam je ten, co umí ovládat kovy, a ten vlkodlak s ocelovými pařátama?“

„Přesně ti,“ potvrdila Marika.

„Vlastně ty pařáty jsou adamantiové, ale v principu ses trefila,“ doplnil jsem pedantsky.

„Tak to vás asi zklam, ale já nic takového neumím...“

Marika přitvrzovala. „Eliško, ti hajzlové v metru, co po tobě šli, byli nejspíš Švédové, možná Angláni. A proč myslíš, že po tobě prahli jak po modle? Jsi totiž neuvěřitelně nadaná. Obrovské magické médium s velkým potenciálem. Máš v sobě několik neurčitých neprobuzených magických schopností. Kolem tebe je velká magická aura. Neuvědomuješ si to jen kvůli tomu, že žiješ právě v tom obyčejném světě jako ostatní. A proto tu jsme my. Abychom ti tvé dovednosti pomohli plně rozvinout. Navíc... blíží se konec světa, a náš Řád a vůbec celá naše země bude potřebovat každou pomocnou ruku.“

„CO?“ vyhrkla Eliška a podívala se na nás takovým tím pohrdavým pohledem, který určitě zažil ne jeden osvícenec před tribunálem nevěřících Tomášů. „Konec světa? Vy tomu věříte?“

Marika pochopila, že ta lavina, kterou na Elišku před chvílí spustila, nabírá na obrátkách, a bude lepší, když ji nebohá dívenka schytá po kouskách a ne z jedné vody naplno. Vysvětlila, že problém konce světa je velmi složitá věc – že k němu může dojít, ale právě Řád tomu může zabránit. Samozřejmě tomu nevěřila. Co už jí znělo krapet uvěřitelněji, bylo oznámení, že v jiných zemích,

především ve Švédsku, Anglii, Německu a Rakousích, existují nepřátelské frakce, které se snaží z pražského zřídla magie vydolovat co nejvíc, ať to stojí, co to stojí.

„... a s tím souvisí i lov na lidi obdařené talentem, kteří o svém daru buď nevědí, nebo ho sami nejsou schopní dostatečně využít,“ odříkávala Marika. „Tyto skupinky cizinců jsou natolik drzé, že jsou schopné zavítat na naše území a krást nám naše vlastní lidi. Záleží jen na nás, jak se s tím popasujeme a kolik jim toho dovolíme.“

„Takže abych to shrnula,“ Eliška si na nás pomalu zvykala a její chápání vážnosti věci mě osobně potěšilo. „Mám nějaké silné schopnosti, kvůli kterým mě dnes málem zabili. Vy jste členy nějakého supertajného řádu, který založil Rudolf II. před pěti sty lety, jste něco jako Spidermani, Batmani, X-Meni a bůhví jaký další meni a říkáte mi, že já jsem stejná jako vy, ne-li silnější. A mám se k vám přidat, protože se blíží konec světa a právě já bych mohla rozhodnout závěrečnou bitvu, ke které se po těch pěti stovkách let pomalu, ale jistě schyluje?“

„No, Řád existuje pět set let, ale ke konci světa se schyluje už přes pět tisíc let,“ upřesnila Marika.

„Aha,“ zahlásila ledabyle Eliška a rozhodila rukama. „Ale to je jen detail, že jo? Blázní! Víte, jak to zní? Neutekli jste náhodou z Bohnic? Chci domů!“

Trvalo ještě bezmála dvě hodiny, než jí Marika vše znovu, trpělivě a polopatě vysvětlila. Já už to poslouchat nechtěl, abych z toho nezblblnul. Beztak mě rozbolela hlava. Raději jsem vypnul Vivaldiho, protože mě začal svými romantickými smyčci už trochu prudit, a pustil si Faktor strachu. Nějací exhibicionističtí blázní tam žrali slimáky na čas. Paráda. Furt lepší, než poslouchat ty dvě a jejich slepicí výměnu názorů.

TV Hovna se zas vytáhla. Borhyová mě svou pokrytecky usměvavou tváří začala iritovat víc, než sociální menšiny a jejich žabomyší války. Když mluvila o přestřelce na Můstku, znělo to, jako by snad prezident vyhlásil státní smutek do konce roku. Všiml

jsem si, že neřekli ani slovo o nějakém kamerovém záznamu. Zřejmě žádný nebyl a naši hoši odvedli dobrou práci. Nováckým análním alpinistům se zřejmě podařilo odchytnout nějakého zaručeného svědka výstřelů a vyslechnout si jeho srdceryvné vyprávění o bandě zabijáků, co si dala rande v metru a trochu to přehnalas s ohňostrojem. Nakonec to ale svedli na výměnu názorů mezi Arabákama a Rusákama. Dobrá krycí verze. Kdo za ní asi stál? Nejspíš Deimos, ten má pořád bujnou fantazii. Neprosáкло prostě nic, co by třeba jen malinko poodkrývalo závoj naší tajné organizace. Ke konci zprávy ještě prskli na obrazovku naše karikatury, podobné spíš našim zadnicím než obličejům, číslo na policii a šmítec.

Bylo asi devět hodin, když Marika Elišce dovysvětlila, že v současné době není možné, aby se vrátila domů, vzhledem ke své důležitosti. Z nějakého důvodu to ta zrzka vážně zvládla – mladá holka uvěřila. Ne zřejmě všemu, nějaké pochyby zůstanou vždycky, ale tomu hlavnímu ano. Vlastně jsem je moc neposlouchal a Marice se do toho příliš nepletl, abych to ještě nezhoršil.

Nechali jsme ji, ať zavolá domů rodičům, aby se o ni nebáli. Naštěstí byl pátek, takže jsme mohli vymyslet uvěřitelnou výmluvu – akce se spolužáky v podniku pro mladé a přespání u kámošky. Rodiče samozřejmě chtěli vědět víc, ale Eliška je ujistila, že se vrátí nad ránem, a sama nakonec zaklapla telefon. Zoufale si mě s Marikou změřila pohledem.

„Co bude teď?“ zeptala se s posmutnělým výrazem, div že se nerozplakala.

„Teď si pustíme nějaký film,“ navrhl jsem, jako by se nic nestalo. „A zítra ráno tě zavedeme do sídla Řádu a představíme ti všechny důležité lidi, co v něm fungují. Je načase, aby ses co nejrychleji adaptovala.“

„A rodiče vyřešíme taky až zítra, ju?“ přidala se Marika.

Děvče s lehkým přemáháním přikývlo. Vědělo, že vlastně ani nemá na vybranou.

Když Eliška v půl třetí ráno konečně usnula, Marika otevřela svůj futrál a já si uvědomil, co všechno tam má za arsenál. I El Mariachi by záviděl. Byla unavená, to na ní bylo vidět. Kdo by taky vydržel skoro čtyři hodiny hustit do mladé holky, že vše, v čem žila, je vlastně úplně jinak. Eliška reagovala ještě poměrně *klidně*, pokud to tak můžu říct. Jiní by trucovali a odmítali uvěřit třeba do aleluja. Možná i déle.

Zrzka leštila své dva glocky, až se ve světle lustru leskly jak psí kulky.

„Do toho futrálu se ti vejde snad i bazuka, ne?“ hlesl jsem ve snaze zapřít přátelský rozhovor.

„Ta by se mi vešla i do kabelky. Však víš, co tam my ženy všechno nenacpeme. Hotové muzeum ženské vynalézavosti,“ poučila mě usměvavě Marika a já pochopil, že i přes mé občasné arogantní výlevy je ochotná se mnou dát řeč.

„Jsem rád, že jsi futrál nechala v metru zavřený. Tyhle kanóny by do stěn a schodů nadělaly takový díry, že by to pak nešlo hodit na nějaké vyřizování účtů pouličních gangů z Ruska. Vlastně ti chci poděkovat, žeš tu holku dostala ven, do bezpečí.“

Marika se na mě podívala, jako se máma dívá na své dítě, když právě převrhlo polévku. „Tohle byla jen fáze jedna. Musíme ji ochraňovat i nadále.“

„Počkat, musíme?“ Nebyl jsem si jistý, jak to mám pochopit. „Já myslel, že byla přidělená mně a že ty jsi mi jen... měla pomoci s těma zatrolenýma kverulantama v metru.“

„Ale kdepak, ty můj hlupáčku,“ řekla vlně a políbila mě na špičku nosu. „Tizian mi jasně řekl, abych se o tu holku starala s tebou. A tenhle milý rozkaz samozřejmě splním. Nebo nejsi zvyklý na dámskou společnost? Já nekoušu. Tolik.“

„Chrm frm,“ zafuněl jsem rezignovaně a dál se už na nic neptal. Sedli jsme si vedle sebe na gauč před televizi a já navrhl, že bychom si mohli pustit nějaký dobrý film. Vyložil jsem všechna svá dévédéčka (a že jich byl kýbl) a ona si nakonec vybrala

film v bulharsko-ukrajinské koprodukcii s názvem *Ožralý coury 4 aneb Zadní hlídka opět zasahuje*. Netipl bych, že je na takové artové filmy. Asi to pak se mnou šlo z kopce, páč v nejllepším mě ze zálohy přepadlo spaní.

Mariku cestou k nábřeží nepřestávalo udivovat, jak Vyvyan rychle usnul. O poznání snadněji než Eliška. Na jednu stranu byla ráda, že se to podařilo tak rychle. Aspoň si mohla odbýt jednu nezbytnou noční schůzku. Ráno už by bylo pozdě.

Přešla silnici u nemocnice Na Františku a seběhla schody vedoucí na nábřeží, kde na ni na smluveném místě pod mostem čekala ve stínech zahalená postava. Na některých lodích ukotvených u náplavky dosud vládla noční zábava, ale dvou postav si nikdo nevšímal.

„Tak jak to šlo?“ tázal se přichozí. Podle směru, z něhož se přiblížil, se sem dostal Rudolfovou štolou.

„Vzhledem k tomu, že byla přímým svědkem magického souboje, uvěřila snadněji. Respektive věří, dalo by se říct, všemu, jen ne úplně hrozící apokalypse.“

„Chápu. To je na tom asi nejtěžší k pochopení. Vedli jste si s Vyvyanem dobře. Jak se ti s ním vlastně prozatím spolupracuje?“ vyzvíдалa postava.

„Pch. Hm... no, občas je na facku, ale jinak vcelku fajn člověk.“ *A nevypadá vlastně nijak zle. Docela vysoký, vyšší než průměrný muž jeho věku, černé vlasy po ramena, modrooký, s výraznou bradou, milým úsměvem...*

Postava krátce přikývla na souhlas. „Dobře. Teď zpátky k Elišce. Předpokládám, že chtěla volat rodičům, že? Řekla jim, co měla?“

„Ano, že je se spolužáky v Popocafepetlu a že přespí u kamarádky. Ale zbytek jsem bohužel nezvládla. Nějak jsem jí to nechtěla udělat, nešlo to.“

Postava ve stínech si zhluboka povzdechla. „Dobrá. Teď splň zbytek úkolu. Před úsvitem zpracuješ její rodiče. Vnukneš jim, že naše supergeniální Eliška zničeho nic praštila se školou a odjela

studovat do zahraničí, a donutíš je zavolat na gymnázium a odhlásit ji ze studia. Beztak je to jedno, *ta chvíle* se blíží. V prosinci to přijde, nikdo nestihne nic řádně prošetřit. Potřebujeme jen zdržovat a zdržovat.“

„A když bude chtít rodičům sama volat?“

„Předběhneme ji a zvolíme obvyklý postup. Uděláme otisk hlasu otce i matky, přesměrujeme její telefon na naše lidi, a ti jí namluví, že jsme je se vším obeznámili a navrch jí vysvětlí, že sami chápou, že má důležitý úkol a že teď není bezpečné, aby se s nimi stýkala a volala jim. O získání veškerých informací o nich a jejich rodině se postaráš ty, však si poradíš.“

„A co když bude Eliška přesto naléhat, že jim chce volat častěji?“

„To už musíš nějak ošéfovat. Té holce se musí neustále opakovat, že by je to mohlo ohrozit. Což je pravda. Srocují se sem cizáci, Mariko. V Praze přestává být bezpečno. Zítra pošlu někoho k nim do práce, aby pořídil hlasový otisk. Tak hlavně ať se nechají a vše proběhne bez keců. Zaříd' to. Prostě jako vždy.“

Mladá žena se neklidně poškrábala na ruce. „Uf. Dobrá. Kde že to bydlí? Na Hůrce?“

„Jo,“ potvrdila mužská postava. „Adresu znáš?“

„Jistě.“

„Tak běž. Let', přesuň se, nebo jak ty tomu vlastně říkáš. Zpracuj je, vytáhni si z nich co nejdetailnější informace a předej je příslušným lidem. Za pár hodin se zase uvidíme. Dobrou noc.“

„Vtipné,“ ušklíbala se Marika a zmizela za nejbližším rohem.

Dostat se do paneláku pro ni byla hračka. Do bytu Eliščiných rodičů vlezla pootevřeným oknem přes balkon. Prošla pěkně zařízeným obývacím až do chodby, kde bylo ještě čtvero dalších dveří. Netušila, které přesně vedou do ložnice, protože všechny vypadaly stejně – kromě dveří do koupelny, ty bezpečně poznala. Čekala, že se oba rodiče ještě budou dohadovat o tom, jak dceru potrestají za nečekané oznámení v podobě noční párty se spolužáky, ale všude už vládlo překvapivé ticho.

Marika vzala za kliku prvních dveří a opatrně je pootevřela. Dle vybavení pokoje zjistila, že jde o dětský pokoj. Eliščin pokoj. A vtom se zarazila. V pokoji u stěny byla palanda a na její spodní části spal někdo další. S plyšovým psem u hlavy.

Aha. Tak Eliška má mladší sestru. Marika tiše vzdychla, když si uvědomila, že bude muset upravit myšlenky i jí. Dodala si odvahy, vstoupila do místnosti a takřka neslyšně se dostala až k dívččinu spícímu tělu. Hodiny na stěně ukazovaly pár minut po čtvrt na pět.

Za chvíli bude svítat... Snad to stihnu.

Marika už na nic nečekala a dala se do práce.